



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D., v právní věci **žalobkyně: L. D.**, bytem „X“, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p. 25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2011, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I.** Žaloba se **z a m í t á**.
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhala přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 28. 2. 2011, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná rozhodla zamítavě ve věci námitek žalobkyně proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2011, č. „X“, kterým žalovaná podle článku II bodu 13 věty první zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon č. 155/1995 Sb., zákon č. 582/1991 Sb. a některé další zákony, a podle ust. § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), rozhodla o tom, že žalobkyni náleží od 22. 4. 2011 namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně toliko invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, s odůvodněním, že dle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2010 je žalobkyně nadále invalidní pro invaliditu stupně, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu jí poklesla její pracovní schopnost o 45%, zatímco pro vznik invalidity třetího stupně je nutný pokles minimálně o 70%.

V žalobě uvedla, že s rozhodnutím žalované o snížení její invalidity ze třetího stupně toliko na první stupeň nesouhlasí, když její zdravotní stav tomu neodpovídá. Na podporu tohoto tvrzení pak k žalobě přiložila kopii poslední zprávy svého ošetřujícího lékaře z onkologie MUDr. M. L. o jejím vyšetření ze dne 20. 1. 2011, ze které je dle žalobkyně zřejmé, že není schopna každodenní soustavné práce. Proto žalobkyně požaduje, aby v řízení před soudem byl opětovně přezkoumán její zdravotní stav.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že k vydání rozhodnutí ze dne 18. 1. 2011 bylo přistoupeno na základě rozhodnutí ze dne 11. 8. 2010, při jehož vydání žalovaná vycházela z posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2010, dle kterého je žalobkyně sice invalidní dle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ovšem nejde již o invaliditu třetího stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona, ani nejde o invaliditu druhého stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) stejného zákona, nýbrž „toliko“ o invaliditu prvního stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) dotyčného zákona, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla „jen“ o 45%, přičemž změna stupně invalidity nastala dne 7. 4. 2010.

Dále žalovaná uvedla, že na základě námitek žalobkyně vůči prvoinstančnímu rozhodnutí žalované ze dne 18. 1. 2011, v níž žalobkyně vyjádřila nesouhlas s výší invalidního důchodu, pak žalovaná jakožto druoinstanční orgán v rámci námitkového řízení přezkoumala prvoinstanční rozhodnutí ze dne 11. 8. 2010 v plném rozsahu podaných námitek a zjistila, že toto rozhodnutí bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy, jelikož na výší invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně od 22. 4. 2011 nelze nic měnit. S ohledem na uplatněné námitky žalobkyně přezkoumávání jejího zdravotního stavu v námitkovém řízení nebylo předmětem tohoto řízení, a tudíž nebyl přezkoumáván. Závěrem žalovaná zmínila, že v předmětné věci postupovala v souladu se zákonnými předpisy o důchodovém pojištění, a proto nebudou-li během soudního řízení prokázány nové skutečnosti, navrhuje soudu, aby žalobu vůči rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2011 zamítl.

Při ústním jednání před soudem žalobkyně setrvala na žalobních tvrzeních a vedle toho zdůraznila, že její zdravotní stav, a to i v současné době jí znemožňuje se zařadit do normálního pracovního procesu. Pociťuje totiž velkou únavu, bolí ji hlava a klouby a mívá závratě. Má za to, že její zdravotní stav rozhodně neodpovídá jen invaliditě I. stupně.

Pověřená pracovnice žalované pak při tomtéž ústním jednání před soudem setrvala na napadeném rozhodnutí a požadovala zamítnutí žaloby s ohledem na jednoznačné závěry obsažené v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 4. 11. 2011, který nechal vypracovat soud pro účely předmětného řízení.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlédnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k závěru, že žalovaná při svém rozhodování o námitkách žalobkyně nepochybila a že žaloba tudíž není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí ze dne 18. 1. 2011 o tom, že se výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně vypláceného ve výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně snižuje od 22. 4. 2011 na výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, bylo vydáno na základě rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2010 o tom, že žalobkyni náleží od 22. 4. 2011 namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně toliko invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, a to s ohledem na posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2010, dle kterého je žalobkyně sice invalidní dle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ovšem nejde již o invaliditu třetího stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona, ani nejde o invaliditu druhého stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) stejného zákona, nýbrž „toliko“ o invaliditu prvního stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) dotyčného zákona, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla „jen“ o 45%, zatímco pro vznik invalidity třetího stupně je nutný pokles minimálně o 70%, přičemž změna stupně invalidity nastala dne 7. 4. 2010. Posudková lékařka pověřená vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem totiž při kontrolní lékařské prohlídce dne 7. 4. 2010 posoudila zdravotní stav žalobkyně a dospěla k závěru, že u žalobkyně je sice dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole II., položce 1, písm. c) přílohy č. 2 k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 45%, s tím, že míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a § 4 citované vyhlášky se nemění.

Proti dotyčnému prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 18. 1. 2011 podala žalobkyně námitky, v nichž toliko uvedla, že se odvolává proti tomuto rozhodnutí na výši invalidního důchodu. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že s ohledem na námitky žalobkyně brojící toliko proti výši invalidního důchodu, žalovaná v rámci řízení o námitkách nepřikročila k vyhotovení nového posudku o invaliditě žalobkyně, neboť to nebylo předmětem řízení, a namísto toho učinila přezkum výše invalidního důchodu, který byl žalobkyni přiznán. Jelikož žalovaná v rámci námitkového řízení shledala, že dotyčné prvoinstanční rozhodnutí ze dne 18. 1. 2011 bylo vydáno v souladu s platnými právními předpisy, přistoupila k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, kterým bylo potvrzeno dotyčné prvoinstanční rozhodnutí ze dne 18. 1. 2011 a námitky žalobkyně zamítnuty.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění do 31. 12. 2009 je pojištěnec plně invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Podle odst. 2 a odst. 3 stejného paragrafu se při určování poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti pojištěnce vychází z jeho zdravotního stavu doloženého výsledky funkčních vyšetření a z jeho schopnosti vykonávat práce odpovídající zachovaným tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k výdělečným činnostem, které vykonával předtím, než k takovému poklesu došlo, a k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem. Přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující schopnost výdělečné činnosti pojištěnce, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, a schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění od 1. 1. 2010 je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35%. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35%, avšak nejvíce o 49%, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50%, avšak nejvíce o 69%, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70%, jedná se o invaliditu třetího stupně. Dle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 284/1995 Sb., a to pokud se jedná o posuzování invalidity do 31. 12. 2009, kterou se provádí zákon o důchodovém pojištění v platném znění, a v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a to pokud se jedná o posuzování invalidity od 1. 1. 2010, kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy prvoinstanční rozhodnutí ze dne 18. 1. 2011 o tom, že se výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně vypláceného ve výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně snižuje od 22. 4. 2011 na výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně, bylo vydáno na základě rozhodnutí žalované ze dne 11. 8. 2010 o tom, že žalobkyni náleží od 22. 4. 2011 namísto invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně toliko invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně, a to s ohledem na posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2010, dle kterého je žalobkyně sice invalidní dle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ovšem nejde již o invaliditu třetího stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. c) téhož zákona, ani nejde o invaliditu druhého stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. b) stejného zákona, nýbrž „toliko“ o invaliditu prvního stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) dotyčného zákona, jelikož z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její pracovní schopnost poklesla „jen“ o 45%.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobkyně splňovala ke dni vydání napadeného rozhodnutí, tj. ke dni 28. 2. 2011, podmínky invalidity, když brojí proti rozhodnutí žalované o zamítnutí jejích námitek vůči prvoinstančnímu rozhodnutí ze dne 18. 1. 2011 o tom, že se výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně vypláceného ve výši invalidního

důchodu pro invaliditu třetího stupně snižuje od 22. 4. 2011 na výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně. V této souvislosti soud poznamenává, že v daném případě nebylo mezi účastníky řízení žádného sporu o tom, že by žalobkyně nezískala potřebnou dobu pojištění, což je druhý předpoklad pro vznik nároku na invalidní důchod, jak vyplývá z ust. § 38 zákona o důchodovém pojištění, a proto soud již bez dalšího vycházel ze skutečnosti, že žalobkyně získala potřebnou dobu pojištění.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvoinstanční rozhodnutí byla opřena o závěr posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2010, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobkyně a datu změny její invalidity. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity určitého stupně především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav žalobkyně, dále také posoudila pokles její pracovní schopnosti a také datum změny její případné invalidity.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 4. 11. 2011. Žalobkyně byla jednání komise osobně přítomna a přímo při jednání komise byla vyslechnuta odborným lékařem z oboru chirurgie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení všech zdravotních nálezů (nález ošetřující lékařky MUDr. D. ze dne 31. 3. 2010, vyšetření z radiotherapeutického oddělení MUDr. Š. ze dne 24. 3. 2010), spisové dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem a vyhodnocení zdravotního stavu žalobkyně při jednání komise odborným lékařem z oboru chirurgie na základě vyslechnutí žalobkyně a zhodnocení lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 14. 9. 2011 a dalších odborných zpráv pak komise dospěla k závěru, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně byla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění ve znění zákona č. 306/2008 Sb., když šlo o invaliditu prvního stupně avšak nikoliv o invaliditu druhého a třetího stupně. Za datum změny stupně invalidity u žalobkyně pak komise uvedla datum 7. 4. 2010. Dle komise šlo o pokles pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35%, nedosahoval však více než 49%.

Komise konstatovala, že u žalobkyně se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je nádorové zdravotní postižení urogenitálního ústrojí uvedené v kapitole II., položce 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 45% ze zde uvedeného rozmezí 35% až 45%. Dále komise uvedla, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu § 3 a 4 téže vyhlášky nemění, a proto celková míra poklesu pracovní schopnosti je 45%. Vedle toho komise poznamenala, že žalobkyně je již více než 2 a půl roku po radikální gynekologické operaci nádorového onemocnění čípku děložního a 2 roky po skončení komplexní radiochemoterapeutické terapie, přičemž dle komise nebyla prokázána progrese onemocnění. Závěrem komise uvedla, že žalobkyně je schopna vykonávat po vzniku invalidity výdělečnou činnost jen s podstatně menšími nároky na tělesné schopnosti

a v podstatně menším rozsahu a intenzitě, což se považuje v případě poklesu pracovní schopnosti o 45%, alespoň o třetinu. Naproti tomu dle komise žalobkyně není schopna prací fyzicky náročných, zvláště se zvedáním a nošením těžkých břemen.

Po zhodnocení výše předestřených důkazů, které byly provedeny při soudním jednání, soud konstatuje, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem jednala v řádném složení a že posudek ze dne 4. 11. 2011, jenž soud hodnotí jako stěžejní důkaz v tomto přezkumném soudním řízení, byl vypracován po náležitém zhodnocení zdravotního stavu žalobkyně na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů. Žalobkyně byla přítomna při jednání komise, byla vyslechnuta přítomným odborným lékařem z oboru chirurgie, který současně komplexně zhodnotil nashromážděné zprávy o odborných vyšetřeních včetně lékařské zprávy MUDr. P. ze dne 14. 9. 2011. Z právě uvedeného vyplývá, že lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem měli při zkoumání zdravotního stavu žalobkyně k dispozici i lékařskou zprávu o zdravotním stavu žalobkyně vyhotovenou po datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tj. lékařskou zprávu MUDr. P. ze dne 14. 9. 2011, přičemž z této zprávy vyplývá, že není shledána recidiva gynekologického onemocnění.

Lékaři Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem se v posudkovém hodnocení přitom zcela shodli s posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, že u žalobkyně se jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je nádorové zdravotní postižení urogenitálního ústrojí uvedené v kapitole II., položce 1, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje celková míra poklesu pracovní schopnosti 45%, a tudíž jde o invaliditu prvního stupně dle ust. § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Komise dále ve shodě s posudkovou lékařkou Okresní správy sociálního zabezpečení označila za datum změny invalidity datum 7. 4. 2010. Soud je přitom toho názoru, že Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem náležitě zdůvodnila své závěry o změně stupně invalidity žalobkyně, kterým korespondují i závěry posudkové lékařky Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 7. 4. 2010.

Dále soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovým závěrem komise, když za daného stavu věci soud neshledal potřebu, aby byl doplňován výše citovaný posudek ze dne 4. 11. 2011 Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem či aby byl případně ve věci vypracováván další posudek jinou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí nebo dokonce, aby bylo přikročeno ke znaleckému zkoumání zdravotního stavu žalobkyně.

Požadavek v tomto směru ostatně v předmětném soudním řízení nevzesly ani žalovaná ani samotná žalobkyně, poté co byla seznámena s tímto posudkem. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz. např. jeho rozsudky ze dne 25. 6. 2003 č. j. 2 Ads 9/2003 - 50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí

NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003 - 48 či ze dne 12. 3. 2009 č. j. 3 Ads 143/2008 - 92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, když žalovaná svým rozhodnutím správně potvrdila prvoinstanční rozhodnutí, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobkyni poznamenává, že v souzené věci je možné vycházet, a to s poukazem na ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., toliko ze zdravotního stavu, jaký měla v době rozhodování žalované, tj. ke dni 24. 4. 2010. Případné zhoršení stávajících zdravotních obtíží, ke kterým by mělo dojít po tomto datu popř. vznik nových zdravotních obtíží, nemůže být v tomto řízení v zásadě nikterak zohledněno. Ust. § 75 odst. 1 s. ř. s., které je pro soudy závazné, totiž výslovně stanovuje, že při přezkoumávání rozhodnutí správního orgánu vychází správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobkyně tak má možnost poukazovat na zhoršení svého zdravotního stavu, které by nastalo po 28. 2. 2011 a které by měla mít řádně zdokumentované lékařskými zprávami v případném novém správním řízení. Důvodem pro přiznání nároku na invalidní důchod určitého stupně ovšem nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho špatném zdravotním stavu. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 9. ledna 2012

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Továrová